

νειστοῦ καὶ τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ἀπαίτη-
σιν καὶ δὴ ἐξησφαλισμένην δι' ὑποθήκης ὡς βε-
βαιῶται ἐκ τῶν προσαγομένων καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ
ἀναφερομένων ὑπ' ἀριθ. 3281 (91) καὶ ὑπ' ἀριθ.
7030 (93) δανειστικῶν συμβολαίων τοῦ Συμβο-
λαιογράφου Αἰγίου Δ* Δ*.

ΑΚΥΡΟΤΗΣ ΦΥΛΑΚΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΧΕΣΙΣ

I. Ἐνεργηθείσης ἀκύρου κατὰ τοῦ
ὀφειλέτου φυλακίσεως, ἡ μετέπειτα γε-
νομένη κατ' αὐτοῦ ἐπίσχεσις παρ' ἄλλου
δανειστοῦ εἶναι καὶ αὕτη ἄκυρος :

II. Ὅταν ἡ ἐπίσχεσις γείνη παρ' αὐ-
τοῦ τούτου τοῦ τὴν φυλάκισιν ἐνεργή-
σαντος δανειστοῦ δυνάμει ἐτέρας ἀπο-
φάσεως, ἡ ἐπίσχεσις αὕτη εἶναι ἄκυ-
ρος, ἀκύρου οὕτως τῆς φυλακίσεως :

Τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρ. 1016 τῆς Πολ.
Δικ. ἔχει ὡς ἐξῆς : Ἄ ἄκυρότης τῆς φυλακίσεως
δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς περὶ ἐπίσχεσεως
αἰτήσεως.

Ἐπίσης καὶ ἡ ἀκυρότης τῆς αἰτήσεως ταύ-
της δὲν συνεπάγεται ποτὲ τὴν ἀκυρότητα ἄλ-
λης περὶ ἐπίσχεσεως αἰτήσεως.

Τὸ ἄρθρ. 796 τῆς Γαλ. Πολ. Δικ. ἐξ οὗ ἐλή-
φθη τὸ ἡμέτερον ἔχει Ἄ ἄκυρότης τῆς φυλα-
κίσεως δι' οἰονδήποτε λόγον καὶ ἂν ἀπαγγελθῇ
δὲν συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα τῶν ἐπίσχεσεων.

Ἐκ τούτων ἐπιτεταί ὅτι ἡ ἀποφατικὴ λύσις τοῦ
πρώτου ζητήματος εἶναι εὐχερῆς ἀπέναντι τῆς
ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1016, ὁ λόγος δὲ
εἶναι, ὅτι τὰ συμφέροντα τοῦ ἐπισχόντος ἐτέρου
δανειστοῦ εἶναι ἐντελῶς διακεκριμμένα τῶν τοῦ
πρώτου καὶ ἐπομένως τὰ σφάλματα ἐκείνου δὲν
δύνανται νὰ βλάψωσιν τούτον, (ὅρα Carré Πολ.
Δικ. τόμ. 6 ζήτ. 2717 σελ. 497. Οἰκονομίδου
Πολ. Δικ. ἐκδ. Ε' Ν. 283 σελ. 961 σημ. 5)

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ὅμως ζήτημα ὑπάρχει
ἀμφισβήτησις. Ἐπικρατούσα δὲ γνώμη εἶναι ἡ
καταφατικῶς λύουσα αὐτό, ἣν ἐδέχθη ἀπόφ.
Ἐφετ. colmar τῆς 31 Αὐγούστου 1810 ὅρα ἐν
Συλλογῇ Sirey τόμ. 11 σελ. 78 καὶ Ἐφην. Δικ.
τόμ. 8 σελ. 479. Ἐπίσης coffiniers ἐν Ἐφην. Δικ.
τόμ. II σελ. 360, 361, καὶ Sillex ἐν τῇ Συλλογῇ
τοῦ 1811.

Ἐν τούτοις ὁ coffinier λέγει ὅτι κατὰ τῆς γνώ-
μης ταύτης δύναται νὰ ἀντιταχθῇ ὅτι τὸ ἄρθρ.
796 δὲν ποιεῖται οὐδεμίαν διάκρισιν μεταξύ δα-
νειστοῦ ἐνεργήσαντος φυλάκισιν καὶ ἐπισχόντος,
οὐχ ἦττον ὅμως αἱ αἰτιολογίαι τῆς ρηθείσης ἀπο-
φάσεως εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυραὶ πρὸς παραδοχὴν τῆς
καταφατικῆς λύσεως. Τὸ Ἐφετεῖον σκέπτεται
ὡς ἐξῆς :

Ἄ Ὁ νομοθέτης διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ.
796 εἶχεν ὑπ' ὄψει τὰς παρ' ἄλλου δανειστοῦ ἐκ-
τός τοῦ τὴν φυλάκισιν ἐνεργήσαντος ἐπίσχεσις,
καθόσον δὲν ἠθέλησεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ
καταστήσῃ θῦμα τὸν ἐπισχόντα δανειστὴν τῆς
κατὰ τοῦ πρώτου ἀπαγγελθείσης ἀκυρότητος τῆς
φυλακίσεως, φυλακίσεως μὴ γενομένης παρ' αὐ-
τοῦ, οὐδαμῶς ὅμως εἶχεν ὑπ' ὄψει καὶ τὰς παρ'
αὐτοῦ τοῦ τὴν φυλάκισιν ἐπιχειρήσαντος δανει-
στοῦ ἐνεργηθησομένης ἐπίσχεσις, διότι ἄλλως θὰ
ἐπῆρχετο τὸ ἄτοπον, ἵνα τῆς φυλακίσεως οὕσης
ἀκύρου τῆς δὲ ἐπίσχεσεως ἐγκυροῦ, ἐκ τοῦ ἰδίου
σφάλματος ὁ δανειστὴς περιποιῇ ἐαυτῷ ὠφέ-
λειαν ἄλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τούτου ἐὰν ὁ νομο-
θέτης εἶχεν ὑπ' ὄψει καὶ τὴν περίπτωσιν ταύτην
τότε ὁ δανειστὴς θὰ ἠδύνατο ἀτιμωρητῆ νὰ ἐπι-
χειρῇ τὴν σύλληψιν τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατὰ τρό-
πον κακοήθη παραβαίνων τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου
διαγεγραμμένας διατυπώσεις, ἐπιφυλασσόμενος
μόνον ὅπως ἐν μέλλοντι ἐπιχειρήσῃ μίαν ἐπίσχε-
σιν δυνάμεν νὰ καλύψῃ τὰς παρανομίας του.

Τὴν γνώμην ταύτην δέχεται καὶ ὁ διάσημος
δικονομολόγος Carré, αὐτόθι, προσθετῶν τὰ ἐξῆς :

«Μετὰ τὰς αἰτιολογίας ταύτας τῆς ἀποφά-
σεως, φρονοῦμεν ὅτι καταφατικῶς δεόν νὰ λυθῇ
τὸ ζήτημα διότι τῷ ὄντι δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς λό-
γος ὅπως καταστῇ ἐγκυρος ἡ παρὰ τοῦ τὴν φυλά-
κισιν ἐνεργήσαντος δανειστοῦ ἐπίσχεσις : προκει-
μένου ὅμως περὶ ἐτέρου δανειστοῦ ἄλλως ἔχει τὸ
πρᾶγμα καθόσον θὰ ἐπῆρχετο παραβλασις τῆς
γενικῆς ἀρχῆς καθ' ἣν ἡ ἀκυρότης δὲν δύναται
νὰ ἀντιταχθῇ εἰμὴ ὡς πρὸς μόνον τὸν δημιουργὸν
αὐτῆς οὐχὶ ὅμως καὶ πρὸς τρίτους, ἐκτός ἐὰν οὗ-
τοι ἔχωσι μετ' αὐτοῦ κοινὸν καὶ ἀδιαιρέτον συμ-
φέρον. Ἐπομένως τὸ συμφέρον τοῦ τρίτου εἶναι
ἀπολύτως διακεκριμμένον τοῦ τοῦ πρώτου δανει-
στοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ σφάλματα ἐκείνου
δὲν δύναται νὰ παραβλάψωσιν αὐτόν».

Κατὰ τῆς γνώμης ταύτης ἐκνήρῳθη ὁ Berliat
Salat Pris (Πολ. Δικ. τόμ. II σελ. 785 σημ. 52,
708, σημ. 37, 598 σελ. 47) δεχόμενος τὴν ἀπο-
φατικὴν λύσιν καὶ προασπιζόμενος ἀπέναντι
τοῦ γράμματος τοῦ νόμου (ἄρθρ. 796) ὅπερ φέρον
ὅτι ἡ ἀκυρότης τῆς φυλακίσεως δὲν ἐπιφέρει τὴν
ἀκυρότητα τῆς ἐπίσχεσεως οὐδεμίαν ποιεῖται διά-
κρισιν ἐπίσχεσεως γενομένης παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἢ
παρ' ἐτέρου δανειστοῦ.

Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Carré A. Chauveau καίτοι συν-
ομολογεῖ ὅτι ἡ ἐναντία αὕτη γνώμη εἶναι συμφω-
νοτέρα πρὸς τὸ αὐστηρὸν γράμμα τοῦ νόμου, οὐχ
ἦττον ἀσπάζεται τὴν ἄρχουσαν γνώμην υἱοθετη-
θεῖσαν καὶ παρὰ τῶν Pigeau τόμ. Π σ. 481—ὅστις
καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 1351 Γαλ. Ἀστ. Κώδ. ἀρτεται
ἐπιχείρημα — Favard de Langlade τόμ. I σελ. 690
Dalloz τόμ. 3 σελ. 810, Thomine Des τόμ. II σελ.

379 colmet-d-Aoge N. 1062 και 'Εφετ. Λιμόζης 26 Μαΐου 1823 ἐν 'Εφημ. Δικ. τόμ. 25 σελ. 178.

Εἰς τὴν 'Ημετέραν ὁ Οἰκονομίδης δὲν πραγματεύεται τὸ ζήτημα ἀλλ' οὔτε καὶ ἐν τῇ Νομολογίᾳ, καθόσον γνωρίζω, ἀνεφύη μέχρι τοῦδε, Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἄς ἐπιτραπῆ νὰ φρονῶ ὀρθοτέραν τὴν ἄρχουσαν γνώμην.

Α. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΙΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΙΣ

Δύναται ὁ Συμβολαιογράφος δι' ἐνὸς ἔγγραφου νὰ διαμαρτυρήσῃ πλείους τῆς μιᾶς συναλλαγματικῆς ἢ γραμματίαι, ὑπὲρ τοῦ ἰδίου κομιστοῦ καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου;

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τεθέντος πρὸ πολλοῦ ἐν τῷ ἀξιολόγῳ περιοδικῷ τῆς «Θέμιδος», παρ' οὐδενὸς τῶν ἐντριβῶν ἐδόθη ἀπάντησις, καὶ ἐπειδὴ συχρὰ παρουσιάζεται τοῦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιτετραμμένων τὴν διαμαρτύρησιν τῶν τοιούτων ἔγγράφων, ἐθεωρήσαμεν ἐπάναγκες νὰ ἐπιληφθῶμεν τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ καίτοι ὑπερέτερον τῶν ἀσθενῶν ἡμῶν δυνάμεων. Καθῆκον δ' ἡμῶν ἠγοῦμεθα νὰ προτάξωμεν, ὅτι οὐδαμῶς τοῦ Νόμου ἠδυνήθημεν νὰ εὐρωμεν διατάξιν ἀφορώσαν τὴν εἰδικὴν ταύτην περίπτωσιν, περὶ ἧς γίνεται ἡ ἐρώτησις, ἐπομένως θὰ προέλθωμεν εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς γνώμης ἡμῶν διὰ τοῦ σχετικοῦ ὑποθετικοῦ συλλογισμοῦ, ἡ λύσις δὲ τοῦ ζητήματος ἀφορᾷ κυρίως τὸν Νόμον τοῦ Χαρτοσήμου Ἀπαντῶντες ὅθεν εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα, φρονοῦμεν ὅτι δύναται ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος νὰ ἐνεργήσῃ τὴν διαμαρτύρησιν πλείονων τῆς μιᾶς συναλλαγματικῶν, ὑπὲρ τοῦ ἰδίου κομιστοῦ καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου διὰ μιᾶς μόνον πράξεως Διότι ὅπως διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου ἀγωγῆς δύναται τις ἐναγαγεῖν τὸν ὀφειλέτην του διὰ πολλὰς ἀπαιτήσεις ἐκ διαφόρων λόγων καὶ αἰτιῶν προσερχομένας, ἀρκεῖ νὰ μὴ μεταβαλλῆται ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Δικαστηρίου λόγῳ τοῦ ποσοῦ, οὕτω καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δύναται ὁ αἰτῶν νὰ διαμαρτυρηθῆ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου του διὰ πολλὰς ἀπαιτήσεις του ἐπὶ διαφόρων ἔγγράφων στηριζόμενας, δι' ἐνὸς μόνον δικογραφικοῦ. Δὲν δύναται ὅμως νὰ συμβῆ τὸ αὐτὸ ἂν ὑπάρχῃ διαφορὰ τῶν προσώπων ἐν τῇ ὀπισθογραφῆσει τῶν ὑπὸ διαμαρτύρησιν συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων, καθόσον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπαιτεῖται ἴδιον δι' ἕκαστον τῶν διαμαρτυρουμένων ἔγγράφων διαμαρτυρικόν, διότι ἀλλοιοῦται ἡ νομικὴ σχέση μετὰ τοῦ κομιστοῦ καὶ αὐτῶν καὶ συνεπῶς παραβιάζεται ὁ νόμος

τοῦ Χαρτοσήμου, ὃν κυρίως ἀφορᾷ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὴν κενωθείσαν κατὰ τὰς τελευταίας δικαστικὰς μεταβολὰς θέσιν τοῦ Προέδρου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐκλήθη διὰ προαγωγῆς νὰ καταλάβῃ ὁ πρωτοδικὴς κ. Π. Μυρμύρας. Εὐθύς τὸν χαρακτήρα καὶ ἄσπιλος τὴν συνείδησιν ἐν μαθησεὶ εὐρεία καὶ πνεύματι ἐρευνητικῷ, ὁ ἀξιόλογος οὗτος δικαστ. λειτουργὸς διὰ μακρὰς ἐνταῦθα ὑπηρεσίας ἐφείλκυσε ἀμέριστον τὴν ἐκτίμησιν ὁλοκλήρου τοῦ παρ' ἡμῖν δικαστ. κόσμου, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ τὰς ζωηρὰς αὐτοῦ συμπαθείας διὰ τὸν ἄδικον μέχρι τοῦδε παραγκωνισμόν του. Ἄξιός οὕτως συγχαρητηρίων ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸς ἀνταποκριθεὶς εἰς κοινὴν εὐχὴν διὰ τῆς προαγωγῆς τοῦ κ. Μυρμύρας, ἐκ τῆς ἐνεργητικότητος τοῦ ὁποῦο καὶ δικηγόροι καὶ διάδικοι πολλὰ ἀναμένουσι.

— Οἱ παρ' ἡμῖν συναδέλφοι δικηγόροι διὰ κοινῆς ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ἐπι τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργεῖον καὶ τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἄρ. Πάγου ἐξέφρασαν τὴν λύπην των ἐπὶ τῇ ἀπολύσει τοῦ πρωτοδικοῦ κ. Γ. Μανωλάτου, θερμὴν δ' εὐχὴν ὑπὲρ πάσης δυνατῆς ἐπανορθώσεως διὰ τὸ συντελεσθῆν ἀδίκημα κατὰ δικαστοῦ εὐσυνειδήτως τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα ἐπιτελέσαντος ἐν προσηνεῖα πάντοτε καὶ τρόπων μελιχιότητι.

— Ἄξιαν προσοχῆς καὶ μνεῖας εὐφήμου εὐρίσκωμεν τὴν ἐν τῷ ἀνακριτικῷ γραφείῳ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ν. Μαρκοπούλου συντελεσθεῖσαν ἐργασίαν. Καθ' ὃν χρόνον ἀνέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνακριτοῦ ὁ κ. Μαρκόπουλος κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου π. ἔ., εὐρὴν ἐκκρεμεῖς δικογραφίας ἐπ τ α κ ο σ ί α ς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1885. Ἐστάλησαν δ' αὐτῷ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους καὶ ἄλλαι 36, ἧτοι ἐν ὄλῳ αἱ ἐκκρεμεῖς παρ' αὐτῷ δικογραφίαι ἀνῆλθον εἰς 736. Ἐξ αὐτῶν ἐν ἐλαχίστῳ σχετικῶς χρονικῷ διαστήματι τριῶν περίπου μηνῶν ἐπερατώθησαν τ ε τ ρ α κ ο σ ί α ι ἐ β δ ο μ ῆ κ ο ν τ α κ α ἰ μ ῖ α, ὑπελείφθησαν δὲ μόλις διακόσαιοι ἐξήκοντα καὶ πέντε. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἐπισημῶς ληφθέντες, ὁμιλοῦσιν εὐγλωττότερον παντὸς ἐπαίνου, τρανῶς δ' ἐπιμαρτυροῦσι τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ δραστηριότης καὶ ἠπιπέμεια τὰ δυσσεύρετα ταῦτα χαρίσματα ἐν τοῖς δικαστικοῖς λειτουργοῖς τῆς ἡμετέρας Χώρας.

Τύπος II. Βύμορφοπούλου